

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

9-10. FEJEZET

Pál a nyolcadik fejezetben a lelki megtapasztalások csúcsára juttatott el minket, és arról a lelki békéről írt, amely a miénk lehet a Jézus Krisztusban. Megmutatta számunkra, hogy Krisztusban olyan menedékünk van, ahol semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől.

Rm 8:35,37-39

„Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?...

De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak,

sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

Miután Pál látja, hogy Isten milyen hatalmas munkát végez a zsidó közösségen kívül a pogányokban, és hogy milyen dicsőséges kapcsolatot tesz ez lehetővé számukra, amint Isten áldást áldásra halmoz rájuk, a szíve most a zsidó testvérei felé fordul.

A következőkben be fogja mutatni, hogy Isten az Ő szuverén akarata szerint egy időre félretette a zsidó népet, mint olyan nemzetet, amely az Ő különleges jóindulatát élvezi. Isten szempontjából ma a zsidó nem különbözik a pogánytól, mert jelenleg nincs kedvezményezett nemzeti státuszuk Isten előtt, mert ha részesülni akarnak Isten gazdagságából és teljességéből, akkor ők is, akárcsak a többiek, Jézus Krisztuson keresztül közelíthetik meg Őt.

Azonban ez a zsidók számára ámulást jelent, és Pál tudja, hogy a zsidók azzal fogják vádolni, hogy csak a keserűség mondat vele ilyeneket, amit azért érez, mert a zsidók elutasították. Ezért kihangsúlyozza, hogy nem haragszik a zsidókra, és nincs a szívében keserűség velük szemben. Amint arról beszél nekik, hogy Isten kegyelme egyaránt kiárad minden hívőre, legyen az zsidó vagy pogány, arra is rámutat, hogy a próféciák mindezt már előre kijelentették.

Pál mindenáron bizonyítani akarja, hogy nem érez keserűséget a zsidókkal szemben, ezért így kezdi ezt a fejezetet:

vs. 1. Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által,

Mi mást lehet még ehhez hozzátenni, hogy az ember bemutassa, hogy amit mond, az a szíve szerint igaz.

vs. 2-3

hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet.

Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett;

Ez egy nagyon súlyos kijelentés, amit nem hiszem, hogy én magam őszintén kijelenthetnék. Emlékezhetünk Mózes imájára a 2. Mózes 32-ben, miután Izráel csúfosan elbukott Isten előtt, és Isten azt mondta Mózesnek, hogy: „Állj félre, mert most mindnyájukat elpusztítom!” Mózes akkor közbenjárt a népéért, és kérte Istent, hogy „Bocsásd meg vétküket! Mert ha nem, akkor törölj ki engem a könyvedből, amelyet írtál!”

De hogy elkerüljük azt, hogy a végén Istent tüntessük fel a történetben gonosznak, az embert pedig hősként dicsőítsük, fontos megjegyeznünk, hogy ezek az emberek nem viselhettek volna ekkora terhet Izráelért, ha nem maga Isten adta volna nekik. Isten helyezte Mózes szívébe ezt a közbenjárást, mert okot keresett arra, hogy megbocsásson. Tehát amikor Mózes így könyörgött, Isten megkegyelmezett az izráelieknek. De ne felejtsük el, hogy Isten az, aki Mózes szívét megindította, és szintén Ő az, aki Pál szívére helyezi ezt a nagy terhet a népért. Viszont már nincs szükség arra, amit Pál kijelentett, mert már Valaki magára vállalta Isten átkait, azért, hogy a zsidók üdvözülhessenek. *„Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ” (Gal 3:13).*

Amikor az édesanyám gyógyíthatatlan rákban szenvedett, és mi az otthonunkban gondoztuk az utolsó napjai alatt, nagyon nagy fájdalmai voltak. Ennek ellenére, egy angyal volt, mert egyszer sem hallottam őt panaszkodni a szenvedésekről, de mindnyájan tudtuk, hogy mikén megy keresztül. Amikor időnként benéztünk a szobájába, felemelt kezekkel találtuk, amint dicsőíti Istent, és így töltötte utolsó napjait. Pedig a fájdalmai miatt aludni sem tudott. Nagyon megtört volt a szívem az ő állapota miatt, mert mindig nagyon közel voltunk egymáshoz. Azt hiszem, életem legnagyobb áldásai azok a nők voltak, akiket Isten az életembe adott: az édesanyám, a feleségem, a testvérem, a gyönyörű lányaim, akik mindnyájan istenfélő

asszonyok. Egy reggel beosontam az édesanyám szobájába, csendben leborultam az ágy lábához, és gyengéden imádkoztam: „Istenem, nem vagyok én hős, de azt kívánom, hogy vedd el édesanyám fájdalmát, és rakd rám egy időre. Hadd viselhessem én csak legalább néhány napig, hogy legyen egy kis szünet a szenvedéseiben.” Soha életemben nem éreztem még olyan erősen Jézus Krisztus jelenlétét, és soha nem hallottam olyan tisztán a szavait, mint azon a reggelen. Jézus ott állt mellettem, és azt mondta: „Chuck, ez egy ostoba kérés, mert én már elviseltem az ő fájdalmait helyette.” Azt válaszoltam, hogy „Köszönöm, Uram, és bocsásd meg, Atyám, hogy ilyen ostoba voltam.” Az édesanyám azonnal meggyógyult, Isten elvette a fájdalmát, és attól a pillanattól kezdve többé nem érzett fájdalmat. Az Úr elvette azt. Dicsőséges megtapasztalása volt ez Isten érintésének és Jézus Krisztus jelenlétének.

Biztos vagyok benne, hogy miután Pál kimondta ezt a mondatot, az Úr azt válaszolta neki, hogy: „Pál, ez egy ostoba kijelentés. Nemes ugyan, és mélyen érző szívet mutat, de semmi szükség arra, hogy magadra vedd az átkot helyettük, mert semmi hasznuk nem lenne belőle.” Pál biztosan rájött erre, de itt mégis kifejezésre juttatja a nemzete iránt érzett terhének mélységét. Egy óriás előtt állunk, és nehéz megértenünk ezt a kijelentését. Pál így folytatja:

vs. 4-5

*...akik izráeliták, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és a törvényadás, az istentisztelet és az ígérek,
akiké az ősatyák,...*

A fiúság azt jelenti, hogy Isten választott népe ők, amint azt Isten megígérte nekik: „Ti lesztek az én népem, és én leszek a ti Istenetek.” Isten a családjává fogadta őket.

A dicsőség Isten Shekinah jelenléte utal. Amikor befejezték a Szentsátor megépítését és felállítását, és elkezdődött Isten imádása abban, akkor Isten dicsősége leszállt a Szentsátorba, a Szentek Szentjébe, és olyan hatalmas Isten dicsőségének a jelenléte, hogy a pap nem tudott megállni a lábán és szolgálni.

A szövetséget Isten Ábrahámmal kötötte, mikor megáldotta őt, majd ugyanezt a szövetséget ismételte meg Izsáknak, Jakabnak, majd később Dávidnak.

Isten a zsidóknak adta a törvényt, és nekik mutatta meg, hogy hogyan kell Őt a templomban imádni.

És végül, Isten nekik adott ígéreteket az egész Ószövetségen át, különösen a Messiás ígéletét.

vs. 5. ...és akik közül származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké. Ámen.

Ez a legerősebb utalás, amelyet Pál valaha is tesz arra, hogy Krisztus maga az Isten.

Tehát ők kapták Isten Igéjét, a szövetséget, az ígéretek, a törvényt, majd Pál folytatja:

vs. 6. De ezt nem úgy értem, mintha Isten ígéje erejét veszítette volna. Mert nem tartoznak mind Izráelhez, akik Izráeltől származnak

Itt Pál Izráelt lelki értelemben érti, hisz az Izráel szó szerint azt jelenti: Isten által vezetett. Isten ezt a nevet akkor adta Jákóbnak, miután ő egy egész éjszakán keresztül küzdött az Úrral. Reggel, amikor a fény derengeni kezdett, Jákób egy összetört emberré vált. Nemsokára testvérével, Ézsauval kellett találkoznia, aki 200 ember élén jött feléje, és akit utoljára úgy látott, hogy azzal fenyegette őt, hogy megöli. Megtört ember lett tehát reggelre Jákób, mert az Úr angyala megérintette a csípőjét, és nyomorékká tette. Ebben a nyomorék, megtört állapotban, legyőzve ült ott Jákób, és az Úr angyala azt mondta neki, hogy el kell menjen. Jákób, Hóseás leírása alapján, könnyek között kérlelte őt, hogy addig ne menjen el, amíg meg nem áldja. Mindezt Jákób nem egy előnyös pozícióból kéri, hanem végső kétségbeesésében, miután legyőzték. Az angyal megkérdezte tőle, hogy mi a neve, mire ő azt válaszolta, hogy Jákób, ami annyit tesz: Sarokmarkoló. Az angyal erre azt válaszolta neki, hogy mától kezdve Izráel lesz a neved, ami azt jelenti: Isten vezérel. (1. Móz 32:23-29)

Ha valaki azt mondja magáról, hogy izráelita, az még nem feltétlenül jelenti azt, hogy ő Isten által vezérelt. Tehát nem mindenki tartozik Izráelhez az Izráeltől származók közül. És nem minden keresztény él Krisztus szerint, annak ellenére, hogy a neve erre engedne következtetni. Nem a név számít! Voltak akik, azzal dicsekedtek, hogy ők izráeliták, Izráel leszármazottjai. De Izráel nem minden leszármazottját vezérli Isten.

vs. 7. és nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai, hanem amint meg van írva: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.”

Az Ábrahám-tól való származás sem jogosított fel senkit az Ábrahám-nak adott ígéretekre, szövetségre és áldásokra, mivel Isten nem egy testi utódlást, hanem egy lelki síkon történő

örökösödést szándékozott létre hozni. Izmael a test szerint született fiú volt, ezért Isten nem ismerte el őt, míg Izsák az ígéret gyermeke volt, aki Lélek szerint született, ezért Isten őt ismerte el örökösnek. Később ezt Isten meg is erősítette, amikor Ábrahámhoz így szólt: „Fogd Izsákot, az egyetlen fiadat...” (1. Móz 22:2).

Nagyon érdekes, hogy milyen gyakran a testben kierőlködött munkáinkat próbáljuk Istennek felajánlani, abban reménykedve, hogy elismeri őket. De nem így van! Szinte hálás vagyok azért, hogy nem ismeri el a test cselekedeteit, mert van néhány olyan cselekedetem, amelyeket remélem, hogy nem is vesz észre. Isten csak a Lélek munkáját fogadja el, ezért csak Izsákot ismerte el: „*Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.*”

vs. 8. Vagyis nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak.

Tehát Izmael és leszármazottai a test gyermekei, ezért ők nem Isten gyermekei. Az ígéretből való Izsák számít a gyermekének.

vs. 9-13

Mert az ígéret szava ez: „Abban az időben visszajövök, és fia lesz Sárának.”

De nem csak ezt az esetet lehet említeni, hanem Rebekáét is, aki egytől fogant, a mi atyánktól, Izsáktól.

Még ugyanis meg sem születtek gyermekei, és nem tettek semmi jót vagy rosszat, de hogy az Istennek kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön,

ne a cselekedetek alapján, hanem az elhívó akarata szerint, megmondattott Rebekának, hogy „a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek”,

úgy ahogyan meg van írva: „Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.”

Erre azonnal azt mondjuk, hogy ez így nem igazságos, és Pál már várja is ezt a reakciót, ezért írja:

vs. 14. Mit mondjunk tehát? Igazságtalan az Isten? Szó sincs róla!

De hogyan jelenthet ki Isten ilyeneket akkor, amikor a gyerekek még meg sem születtek, azt mondván, hogy „egyiket szeretem, másikat gyűlölöm, az egyiket kiválasztottam a másikkal

szemben”? Ez így nagyon igazságtalannak tűnik. Viszont azt gyakran elfelejtjük figyelembe venni, hogy Isten mindent tud már a kezdetektől. Isten ismerte Jákób és Ézsau teljes élettörténetét még mielőtt megszülettek volna, és ugyanúgy a ti élettörténeteket is ismerte még születésetek előtt. És mivel tudta, hogy Ézsau inkább a testi ember lesz, Jákób pedig inkább lelki emberré válik, annak ellenére, hogy előbb csaló, gazember lesz, ezért már előre elmondhatta, hogy „a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek”. Mindezek tudatában nem hibáztathatjuk Istent az előre történő kiválasztásért. Isten előre tudta, hogy mit fognak tenni.

Az efezusi levélben írja Pál, hogy az egyik áldásunk Krisztusban éppen az, hogy Isten már a világ teremtése előtt kiválasztott minket magának (Ef 1:4). Hogyan lehetséges az, hogy Isten már akkor kiválasztott engem, mielőtt még a világot megteremtette volna? Úgy, hogy Ő már akkor ismert engem, és mindent tudott rólam, mert Ő mindentudó, és kezdettől fogva ismeri a véget. Isten az előre tudása alapján választott.

Tehát nem a saját erőfeszítéseink miatt állunk Előtte, hanem azért mert Ő kiválasztott minket. Ahogy Jézus is mondta a tanítványainak: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy legyetek a tanítványaim, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és gyümölcsötök megmaradjon”* (Jn 15:16). Tehát az Úr mindannyiunknak azt mondhatja, akik Krisztusban vagyunk, hogy nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket.

Amikor azt mondták az evangelizálók, hogy „Emeljétek fel a kezeteket, és válasszátok Krisztust”, azt hittem, hogy én választottam az Urat. Pedig valójában Ő hívott el, Ő választott engem, és én csak válaszoltam az elhívására, ahogy Ő már a kezdetektől tudta, hogy válaszolni fogok az Ő szeretetére. Istent nem lepte meg a válaszom, mert előre tudta, és ezért választott engem. *Mit mondjunk tehát? Igazságtalan az Isten? Szó sincs róla!*

vs. 15. Hiszen így szól Mózeshez: „Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.”

A 2. Móz 33:19-ben olvashatjuk ezt. Emlékezzünk arra, hogy Isten ezt akkor mondta, amikor az igazságosság megkövetelte volna, hogy kitörölje őket a föld színéről. Izráel fellázadt Isten és a vezetése ellen, és Isten ekkor véget kellett volna, hogy vessen nekik. Mondta is Mózesnek, hogy: *„És most hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom, és végezzek velük!”* (2. Móz 32:10) De Isten okot keresett arra, hogy könyörülhessen, ezért tette Mózes szívére, hogy közbenjárjon a népért. És Mózes közbenjárására válaszolt azzal, hogy: *„Könyörülök, akin*

könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.” És valóban megkönyörült Izráelen, és irgalmazott nekik.

vs. Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.

Isten szuverenitása nyilvánul meg a kiválasztásban, az eleve elrendelésben. Nem az én akarásom, eltökéltségem vagy cselekedeteim alapján választott engem, hanem könyörületből. Így nem büszkélkedhetek azzal, ami vagyok, vagy amit tettem, és azzal sem, amit remélek, hogy tenni fogok. Az egyetlen dolog, amit tehetek, hogy Isten kegyelmével és szeretetével dicsekszem, aki kiválasztott egy olyan nyomorultat, mint amilyen én vagyok.

„Egyszer elveszett voltam, de most megtaláltak, régen vak voltam, de most látok”. Ó, milyen csodálatos az Isten kegyelme!

vs. 17-18

Mert így szól az Írás a fáraóhoz: „Éppen arra rendeltelek, hogy megmutassam rajtad hatalmamot, és hogy hirdessék nevemet az egész földön.”

Ezért tehát akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít.

Ez nem tűnik valami igazságosnak. De emlékezzünk vissza a fáraó történetére, amelyben azt olvashatjuk, hogy: „az Úr megkeményítette a fáraó szívét”. De előbb azt írja, hogy „a fáraó megkeményítette szívét az Úrral szemben”, és ezt tíz különböző alkalommal olvashatjuk. Csak miután a fáraó tízszer megkeményítette a szívét Istennel szemben, azután olvashatjuk azt, hogy: „és az Úr megkeményítette a fáraó szívét.” Érdekes, hogy a héber két különböző szót használ erre. Az első esetben, amikor a fáraó keményítette meg a szívét Istennel szemben, a szó jelentése pontosan ez, hogy megkeményítette. Amikor viszont azt írja, hogy az Úr megkeményítette a fáraó szívét, ott a héber szó azt jelenti, hogy szilárdá tette. Tehát a fáraó újból és újból megkeményítette a szívét, majd végül közbelépett az Úr, és megszilárdította, vagyis állandósította a szívének ezt az állapotát.

Véleményem szerint, ha valaki újból és újból megkeményíti a szívét Istennel szemben, akkor megvan annak a lehetősége, hogy Isten megszilárdítja ennek az embernek a választását és döntését. Tragikus nap ez egy ember életében, mert ez azt jelenti, hogy olyan mélyre süllyedt a bűnében, olyan messzire kerül Istentől, hogy Isten keményé szilárdítja a szívét.

János 12:39-ben olvassuk: *„Azért nem tudtak hinni”. Nem azt írja, hogy „Nem akartak”, hanem „nem tudtak”. A tud szót itt abban az értelemben használja, hogy már nem is képesek arra, hogy higgyenek. Nagyon távol kerültek Jézustól, annak ellenére, hogy egyik csodát a másik után látták, egyik bizonyágtételt a másik után figyelhették meg. Jézus azt mondta nekik, hogy „Ha nem hisztek nekem, akkor legalább a cselekedeteknek higgyetek, mert azok bizonyítják, hogy én vagyok a Messiás.” De ők újból és újból megkeményítették a szívüket, míg végül már nem voltak képesek hinni.*

Vigyázzatok, ne keményítsétek meg a szíveteket Istennel szemben, nehogy eljussatok oda, hogy Isten megszilárdítja a megkeményített szíveteket ebben az állapotában.

vs. 19-20

Azt mondod erre nekem: „Akkor miért hibáztat mégis? Hiszen ki állhat ellene akaratának?”

Ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel? Mondhatja-e alkotójának az alkotás: „Miért formáltál engem ilyenre?”

Sokan vannak, akik nem akarnak felelősséget vállalni azért, akivé váltak, vagy azokért a dolgokért, amiket tettek, és Istent akarják hibáztatni: „Isten teremtett ilyené”, mondják. Már a kezdetekkor Ádám is Istent próbálta hibáztatni, amikor Isten megkérdezte tőle, hogy „Ádám, mit tettél?” Ádám azt válaszolta, hogy „Az asszony miatt van, akit Te adtál nekem! A Te hibád!”

vs. 21. *Nincs-e hatalma a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanabból az agyagból az egyik edényt díszessé, a másikat pedig közönségessé formálja?*

Pál itt a fazekas és az edény példáján keresztül mutatja be nekünk, hogy milyen kapcsolat van Isten és ember között, hogy erre a kapcsolatra Istennek az emberek fölötti totális teljhatalma jellemző. Ugyanúgy, ahogy a fazekas ugyanabból az agyagból készíthet gyönyörű, méltóságteljes edényt, de formálhat méltatlant is, mely arra jó csak, hogy szemétként kerüljön, úgy Isten is teremthet mindenféle embert.

vs. 22. *Az Isten pedig nem haragját akarta-e megmutatni és hatalmát megláttatni, és nem ezért hordozta-e türelemmel a harag eszközeit, amelyek pusztulásra készültek?*

Isten nagyon türelmes. Bemutatta ezt a fáraóval szemben is, amikor oly sokat megengedett neki, mielőtt lesújtott volna hatalmával. Sajnos vannak olyanok, akik félreértelmezik Isten hosszan tartó türelmét. Néhányan ezt gyengeségnek gondolják. Azért, mert Isten oly sok gonoszsgot elnéz neked, és még nem sújtott le rád, azt gondolod, hogy Ő nem is képes erre. De ami ennél is rosszabb, vannak akik Isten türelmét úgy értelmezik, hogy Isten jóváhagyja a cselekedeteiket, mert hanem így volna, akkor már rég elpusztíthatta volna őket. De ezek tragikus félreértelmezések.

Isten türelmes még azokkal a gonoszokkal szemben is, akik pusztulásra vannak előkészítve, gyakran megengedi nekik, hogy végigéljék az életüket, annak ellenére, hogy a pusztulásuk már eleve elrendeltetett.

vs. 23-24

Vajon nem azért is, hogy megláttassa dicsőségének gazdagságát az irgalom eszközein, amelyeket dicsőségre készített, amilyenekké minket is elhívott, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is?

Isten minket dicsőségre készített, hogy az irgalom edényeiként megtapasztalhassuk az Ő dicsőségének gazdagságát.

vs. 25-26

Hóseás szerint is ezt mondja: „Azt a népet, amely nem az én népem, hívom az én népemnek, és azt, amelyet nem szeretek, szeretett népemnek, és úgy lesz, hogy azon a helyen, ahol megmondtam nekik: Nem az én népem vagytok ti, ott fogják őket az élő Isten fiainak nevezni.”

Isten Hóseás által előre megmondta, hogy kegyelmének és irgalmának ajtaja megnyílik a pogányok számára is, és azokat, akik nem szeretettek és nem az Ő népe voltak, az Ő népének és szeretettnek fogja nevezni.

vs. 27. *Ézsaiás pedig ezt hirdeti Izráelről: „Ha Izráel fiainak száma annyi volna, mint a tenger fövénye, akkor is csak a maradék üdvözül,*

Tehát Izráelnek nem minden leszármazottja tartozik Izráelhez, annak ellenére, hogy Isten Ábrahámnak tett ígéretéhez híven a számuk annyi, mint a tenger fövénye. Ésaiás szerint, csak *a maradék üdvözülni fog.*

vs. 28-33

mert az Úr teljes mértékben és gyorsan váltja valóra szavát a földön.”

És előre megmondta Ésaiás: „Ha a Seregek Ura nem hagyott volna magot nekünk, olyanná lettünk volna, mint Sodoma, és hasonlónak lettünk volna Gomorához.”

Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, megragadták az igazságot, mégpedig azt az igazságot, amely hitből van;

Izráel viszont, amely kereste az igazság törvényét, nem jutott el a törvény szerinti igazságra.

Miért? Azért, mert nem hit, hanem cselekedetek útján akarták ezt elérni, beleütköztek a megütközés kövébe,

amint meg van írva: „Íme, a megütközés kövét, a megbotlás szikláját teszem Sionba, és aki hisz őbenne, az nem szégyenül meg.”

Krisztus a megütközés köve lett Izráel számára, és továbbra is az maradt mind a mai napig. Így Izráel, aki a törvényen keresztül akart megigazulni, soha nem érte el a megigazulást, míg a pogányok, akik nem a törvény által keresték a megigazulást, hanem a hit által, megkapták Isten megigazítását.

Jézus azt mondta a tanítványainak a Máté 5:20-ban, hogy *„ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”* Ez abban az időben egy sokkoló hatású kijelentés volt, és biztos vagyok benne, hogy a tanítványok ezen nagyon megütköztek, mert senki, de senki nem tudta a törvény betűit olyan pontossággal betartani, mint a farizeusok. El tudom képzelni, hogy az azonnali reakció erre az lehetett, hogy *„Akkor felejtsük el az egészet, képtelen vagyok arra, hogy én annak eleget tegyek.”* Ez így is lenne, ha a megigazulást a törvényen keresztül keresték. Akkor valóban jobb, ha elfelejted, mert soha nem tudnád ezeket a fickókat ebben felülmúlni. A zsidókon kívüli közösség viszont, a pogányok, akik nem a törvényen keresztül akartak megigazulni, azért érték azt el, mert hit által keresték.

Pál apostol, aki ugyan a saját véleménye szerint elérte a megigazulást a törvényen keresztül, de Isten szerint nem, a következőket írja a múltjával kapcsolatban a filippiekhez írt

levelében: *Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább: nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámín törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam. Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján” (Fil 3:4-9).*

Egyszer ezt valaki egy igen érdekes történeten keresztül érzékeltette. Valahol Amerikában volt egy nagyon szegény lány, de kemény munkája árán egy igen jó nevű iskolába járhatott. Amikor elérkezett a ballagási ünnepség, szeretett volna egy új ruhát az ünnepélyre, mint ahogyan a többi lány is új ruhákat kapott erre a napra. Mivel nagyon szegény volt, és csak nagyon szerény megélhetésre volt pénze, ezért szerzett egy ruhamintát szabás-varrási leírással együtt, majd vett hozzá olcsó anyagot is. Annak ellenére, hogy gyakorlatlan volt a szabás-varrásban, mégis lépésről lépésre követte az utasításokat, kiszabta a ruhát, és elkezdte varrni. Mivel tapasztalatlan volt, az illesztés nem mindig volt elég pontos, de lassan-lassan, miután számtalanszor újból és újból visszaabontotta a varrást, sikerült a munkát befejeznie.

Felvette az elkészült ruhát, és kiment a többi kollégiumi lányhoz, és így szólt: „Nézzétek, ez az én új ruhám! Ezt fogom felvenni a ballagáson.” Ránéztek, és udvariasan mosolyogtak, megdicsérték, hogy szép, szép. A következő pillanatban Lady Bountiful (Bőség asszonyosság) lépett be a szobába, és így szólt hozzá: „Ifjú hölgy, szeretném, ha velem jönne!” Kiment vele a kijáratig, ahol egy autó állt, amelyet egy sofőr vezetett.

Együtt elmentek az egyik legdrágább divatszalonba, és miután leültek a kényelmes plüss fotelekre, a modellek jöttek sorra bemutatva a legutolsó divat leggyönyörűbb darabjait. Végül belépett egy modell egy olyan elbűvölően csodálatos ruhában, hogy a lány önkéntelenül is felsóhajtott a gyönyörű ruha láttán. Lady Bountiful észrevette ezt, és közelebb hívta a modellt, hogy jobban megvizsgálhassák a ruhát. Amint a modell ott pörgött, forgott a ruhában előttük, a lány meglátta az árcédulára írt összeget: 4,000 dollár. Azt gondolta magában: „Te jó ég, nem is hiszem, hogy van valahol a világon ennyi pénz.” Lady Bountiful észrevette, hogy ez a ruha tetszik neki, szólt az egyik eladónak, hogy csomagolják be, és vigyék ki a kocsihoz.

Amikor visszaérkeztek a kollégiumba, Lady Bountiful kihajolt a kocsiból, átadta neki a ruhát, és azt mondta: „Remélem, hogy jól fogsz szórakozni a ballagási bálon.” A lány felment a

szobájába, felvette a ruhát, mely tökéletesen állt rajta, kiment a többiekhez, és amint elakadt a lélegzetük a gyönyörű ruha láttán, azt mondta nekik: „Nézzétek a ballagási ruhámat! Ez már nem az én kezem munkája, hanem olyan, amilyent én soha nem tudtam volna megcsinálni magamnak.” Egy kegyelmi ajándék.

Mi is összeillesztgetjük a saját rongyainkat, és megkérdezzük Istentől, hogy „tetszik-e?” Girbe-gurba varrás, olcsó anyag, rossz szabás – ehelyett Isten az Ő igazságába öltöztet minket. Soha nem tudnánk magunknak megvenni, soha nem tehetnénk meg magunkért, de ajándékba kapjuk Istentől, kegyelemből.

A pogányok elérték azt, amit a zsidók nem tudtak elérni a törvény által: hitből jutottak el Isten megigazításához. A zsidók megbotlottak Jézus Krisztusban, mi viszont elfogadtuk Őt, és Isten a hitünket igazságunknak tulajdonítja, és minket is megigazultnak fogad el, mivel mi nem a saját igazságunkat öltjük magunkra, amely a törvény, hanem a Jézus Krisztusét, amely hitből van.

Pál is felöltözik ebbe, és megkérdezi, hogy hogy tetszik nekünk a ruhája? Azt mondja, hogy ő ezt soha sem érthette volna el, annak ellenére, hogy a legfarizeusibb volt a farizeusok között, de most „Ide nézzetek, mit adott nekem Isten! A múlt dicsősége mind szemétre való, semmit nem ér ahhoz képest, hogy most Vele vagyok.”

Pál ismét kinyilatkoztatja a zsidó testvérei iránt érzett szeretetét:

Rm 10:1-4

Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek.

Mert tanúskodom mellettük, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint.

Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának.

Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására.

Amit akkor kijelentett Pál a zsidókkal kapcsolatban, az mind a mai napig igaz: buzgóságuk töretlen Isten iránt, de nem a helyes ismeret szerint. Láthatjuk őket a Sirató Falnál, amint az összes imakelléket magukra veszik, odamennek a falhoz, leborulnak, hosszan imádkoznak, és igen nagy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a megfelelő ismeret szerint.

Egyik este egy zsidó azt mondta nekem: „Chuck, az én apám nagyon vallásos ember. Minden nap elmondja az imáit, betartja szombatot, szereti Istent. Azt akarod mondani, hogy mivel az apám nem hiszi, hogy Jézus a Messiás, ezért ő elveszett?” Azt válaszoltam, hogy: „Ez egy nagyon nehéz kérdés számomra. Mert valóban hiszem, hogy az apád szereti az Istent, és buzgóság van benne Isten iránt, de mit tesz a saját bűneivel? Amikor Isten megkötötte Izráellel a szövetséget, Isten meghatározta, hogy milyen áldozatokat kellett bemutatniuk a bűneikért. Isten elrendelte, hogy egy állatot kell hozniuk, a bűneiket át kell vigyék erre az állatra, utána pedig meg kell azt ölniük saját maguk helyett, azért, hogy a bűneik megbocsáttassanak. A te apád viszont nem áldoz a Mózesnek adott törvények szerint, hogy a bűnei megbocsáttassanak. Akkor hogyan fognak megbocsáttatni az ő bűnei, hiszen ez alapvető az Istennel való közösség érdekében?”

Azt válaszolta, hogy ők most úgy érzik, hogy az jó cselekedeteik miatt Isten el fogja fogadni őket, csak a jó cselekedeteik többségben kell, hogy legyenek a rosszakkal szemben. Tehát tulajdonképpen a jó cselekedeteik általi megigazulásban hisznek, elutasítva azt a megigazuláshoz vezető utat, amelyet Isten teremtett számukra. Valójában tehát láznak az Isten által megállapított út ellen, és a saját megigazulásukat akarják kimunkálni a jó cselekedeteik által – ahogy Pál is írja ezt ebben a levélben.

Ennek ellenére még azt sem cselekszik, amit Isten az áldozat felajánlásával kapcsolatban meghatározott. Így igen nehezen tudok nyilatkozni az Isten előtti jelenlegi és jövőbeli állapotukról.

Krisztus a törvény végét jelenti, mert a törvény nem tud senkit megigazítani Isten előtt. Mert ha ezt a törvény meg tudná tenni, akkor nem lett volna szükség arra, hogy Krisztus meghaljon.

Jézus a Gecsemáné kertben így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat” Mi az ami lehetséges? „Ha bármi más módon lehetséges az emberek megváltása, ha a törvény, a saját erőfeszítései, vagy a saját őszintesége megválthatja az embert, akkor, Atyám, vedd el tőlem a keresztet.”

Azzal, hogy Jézus a keresztre ment, Isten azt tanúsítja a világ számára, hogy egyetlen mód van arra, hogy az ember Istennel kapcsolatba kerüljön – Jézus Krisztus kereszttje által. *„Egy az Isten, és egy közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1 Tim 2:5), aki azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14:6).* Erre azt mondjátok, hogy „Chuck, ez nagyon szűk út, nem tudom elfogadni ezt”. Sajnálom, ha nem tudod elfogadni, de akkor is így van. Jézus mondta, hogy

„Szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az örök életre vezet, és kevesen vannak, akik azt megtalálják. De tágas az a kapu, és szeles az azt út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak” (Mt 7:13-14).

Vigyázzatok azokkal az emberekkel, akik megpróbálják kiszélesíteni a kaput! Mindenfelől ezt halljuk: „De hát Isten biztos, hogy minden embert szeret, szereti a buddhistát, a mohamedánt, és mindenki mást. Szélesítik a kaput, olyannyira, hogy már azt lélegzed, hogy „szeret téged”, és így biztosan megváltásra jutsz, pusztán azért, mert lélegzel.

De Isten Jézus Krisztuson keresztül készített utat. A keresztt sok embert megbotránkoztat, mert azt hirdeti, hogy csak egy út vezet Istenhez. Ha más módon is üdvösségre juthatna az ember, akkor a keresztre nem lett volna szükség.

vs. 5-8

Mózes ugyanis azt írja, hogy aki „cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember fog élni általa”.

A hitből való igazság pedig így szól: „Ne mondd szívedben: Ki megy fel a mennybe?” Azért tudniillik, hogy Krisztust lehozza.

Vagy: „Ki megy le az alvilágba?” Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza.

Hanem mit mond?

Mit mond nekünk a hitből való igazság? Azt mondja, hogy:

vs. 8-9

„Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”, mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk.

Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.

Látjátok, hogy Isten milyen egyszerűvé tette? Csak az ember akarja ezt bonyolítani. Az ember tér vissza a cselekedetek általi megigazuláshoz. Például: csak akkor üdvözölhetsz, ha ma bekopogsz száz helyre, kiosztogatsz a folyóiratunkat, és felébreszted az embereket, és ha mindezt folyamatosan teszed mindezt, akkor majd üdvözülsz. Vagy ha 10 kilométeren keresztül térden kúszol, hogy megcsókolhasd a szobrot, akkor jó néhány nap purgatóriumtól megmenekülsz.

A mi testünk szereti a bonyolítgatást, mert azt akarjuk, hogy dicséret illessen minket, és büszkélkedhessünk a megváltásunkkal: azokkal a veszélyekkel, amikkel szembenéztünk Istenért, az áldozatokkal, amiket Érte hoztunk, vagy azzal az elkötelezettséggel, amely átsegített minket a legnehezebb próbatételeken. De nincs a dicsekvésnek helye sem itt, sem az örökkévalóságban, mert amikor a mennyországban előtte állunk tökéletességben, mindnyájan tudjuk, hogy Krisztus fizette meg ezért az árat, és Övé a dicsőség mindörökké.

Pál írja korábban ebben a levélben: *„Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit „törvénye” által” (Rm 3:27)*. Lehetetlenné vált a dicsekvés, mert a megváltásom egyszerűen csak a Jézus Krisztusban vetett hit miatt van. A megváltás mindenkire olyan nagyon közel van! Ha csak annyit mondotok, hogy Jézus Krisztus az Úr, az én Uram, és elhiszitek a szívetekben, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözültök.

A megváltás nem valami elérhetetlen távolságban levő valami. Nem kell kötél felmászni a mennyországig, hogy onnan lehozzuk a Messiást, és nem is kell felvinnünk az azbeszt ruhánkat, hogy lemásszunk Érte a pokolba. Nem kell valami bátor, nagyszerű és hihetetlen dolgot véghezvinnünk. A megváltás nagyon közel van hozzátok, az ajkatokra van helyezve: valljátok meg, hogy Jézus Krisztus az Úr.

vs. 10-12

Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.

Az Írás is így szól: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg.”

Nincs különbség zsidó és görög között,

Nem semmi kijelentés ez Pál, a vérbeli zsidó részéről, hogy nincs különbség zsidó és görög között, legalábbis ami az üdvösséget illeti, hiszen egyformán egyszerű az mind a zsidó, mind a görög számára.

vs. 12-13

mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindenkire, aki segítségül hívja;

amint meg van írva: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.”

Érdekes, hogy ezt Pál rögtön azután írja, miután előzőleg kijelenti, hogy Isten azon könyörül meg, akin akar, és megkeményíti azt, akit akar. Nem sokkal ezelőtt Isten

mindenhatóságáról írt, meg a kiválasztásról, most viszont azt írja, hogy aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü. Amikor Te segítségül hívod az Úr nevét, Ő nem fogja elővenni a listáját, és ellenőrizni, hogy vajon Te is a kiválasztottak között vagy-e, és nem fogja neked azt válaszolni, hogy „Sajnálom, de a neved nincs a listán.”

Ez a kijelentés megnyitja az ajtót mindenki számára; függetlenül attól, hogy ki vagy, kiválasztott-e vagy sem, elhívott-e vagy sem, Isten azt mondja, hogy ha segítségül hívod az Ő nevét, akkor üdvösséged lesz. Erre azt válaszolhatod, hogy akkor én nem értem, hogy ez miként fér össze az előre kiválasztással. Én sem értem, de nem is az a dolgom, hogy megértssem, hanem csak az, hogy elhiggyem. Éveken keresztül próbáltam felfogni, de végül teljesen kimerültem! Egy napon ott ültem az irodámban és pont ezt a részt tanulmányoztam a Római levélben. Egy idő után annyira dühös lettem, hogy lecsaptam a Bibliámat, és felkiáltottam: „Istenem, ezt nem értem!” - és kirohantam. Amint igyekeztem kifelé, Isten megszólt: „Nem arra kértelek, hogy megértsd, csak arra, hogy elhidd.” Azóta elhiszem, hogy így van. Hiszem, hogy bárki vagy, kiválasztott vagy nem, elrendelt vagy nem, ha segítségül hívod az Urat, üdvözülsz.

A dolog két részből áll: az egyik az Isten szuverenitása, de a másik az emberé, mert neked kell Őt segítségül hívni. Ebben van az egyensúly, és ezt soha add fel ezt a kiegyensúlyozott álláspontot. Ne essél olyan végletekbe, mint egyesek, akik az eleve elrendelés végletébe esnek, és a gyülekezetükben nem írnak fel látható helyre igeverset, nehogy valami bűnös, aki nincs eleve elrendelve, arra járjon, és végül elkezdjen hinni.

Ne esetek végletekbe! Például, ha a kálvinista eleve elrendelés és kiválasztás végletébe esve kibillentek az egyensúlyból, letértek az igazság középútjáról. Az igazság mindig valahol a végletek között van. Igaz, hogy Isten mindenható, igaz, hogy Isten kiválasztott és eleve elrendelt, ugyanakkor az is igaz, hogy aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözü. Mindkettő igaz, annak ellenére, hogy nem tudjuk felfogni.

Bárki is vagy, közel van hozzád az üdvösség, csak az Úr nevét kell segítségül hívnod, és üdvözülsz. De az érdekes kérdés az, hogy hogyan hívják segítségül az Úr nevét?

vs. 14-15

De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?

És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el?

És itt az egyház missziós szerepének alapja. Ha hallottuk, elfogadtuk, tudjuk Isten igazságát Jézus Krisztuson keresztül akkor az a felelősségünk, hogy a kegyelmet a világ számára is elérhetővé tegyük. *Hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el?*

Van egy nagyon jó barátom, Keith Erickson, akit nagyon szeretek az Úrban, és a házukban sokszor volt Biblia tanítás.

Néhány napja láttam, amint Keith a TV-ben bizonyosságot tesz, és azt mondta, hogy itt élt Dél-Kaliforniában, és itt járt egyetemre, mégis 24 éves volt, amikor először hallott Jézus Krisztusról. Senki sem beszélt neki Jézusról azelőtt. Valahol nagy hiba csúszott az evangélium hirdetésébe! Hogyan higgyenek, ha nem hallották?

vs. 15. *Így van megírva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!”*

Vagy más fordításban: *Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet.* Mennyire szeretem ezt a verset! Azért szeretem annyira a szolgálatot, mert az a kiváltság ért, hogy vihetem az embereknek az örömhírt. Sem a TV-ből, sem az újságból, híreket böngészve, nem fogtok örömhírt hallani. Megkaphatjátok a világ nyögését minden problémájával együtt, de hála Istennek van egy örömmüzenetünk, melyet e világ tudtára kell hozzunk, amely békességet, örömet és szabadulást hirdet: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!!!” (Jn 3:16)*

vs. 16-17

Csak hogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak, ahogyan Ézsaiás mondja: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek?”

A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.

Nem hihetnek, ha nem hallják, mert az Úr Igéjét hallva kezdünk hinni és bízni Istenben. Isten Igéje alapvető ahhoz, hogy a hit kifejlődjön a szívemben. Sokszor az emberek azt mondják, hogy bárcsak több hitem lenne. Úgy gondolom, hogy gyakran szinte megsértjük Istent

a hitetlenségünkkel. Ilyeneket imádkoznak egyesek, hogy „Istenem, add, hogy hihessek, segíts nekem hinni.”

Vajon mit válaszolnék én, ha miután meghívtam a feleségemet egy elegáns étterembe vacsorázni, ő így válaszolna: „Segíts, hogy elhiggyem, Chuck, segíts, hogy el tudjam hinni!” Azon kezdenék gondolkozni, hogy milyen jellem lehetek én, hogy ilyen nehéz hinni nekem. És mégis hányszor tesszük ezt Istennel, miután meghalljuk az ígéreteit: „Segíts, hogy elhiggyem, Istenem, segíts nekem!”

A hit hallásból van, a hallás pedig az Isten Igéjéből. A Zsidókhöz írt levélben azt olvassuk, hogy úgy maradhatunk meg Isten áldásaiban, ha a legszentebb hitben építjük magunkat az Ige segítségével. Nehéz annak hinni, akit nem ismersz. Ha valaki azzal jön hozzám, hogy nagyon nehéz bízni Istenben, ezzel valójában azt mondja, hogy nem ismeri Istent eléggé. Mert ha jól ismernéd Istent, akkor egyáltalán nem lenne nehéz hinni Benne. Honnan ismerhetjük meg Őt? Az Igéjén keresztül felfedte előttünk Magát. Ha azt akarjátok, hogy erősödjön a hitetek, akkor tanulmányozzátok az Igét!

vs. 18. Kérdem: talán nem hallották? Sőt nagyon is! „Az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a földkerekség széléig az ő beszédük.”

Igenis hallották. Jézus Krisztus története eljutott a világ minden zsidó közösségéhez.

vs. 19. De tovább kérdem: Izráel talán nem értette meg? Először is ezt mondja Mózes: „Titeket egy olyan néppel teszek féltékennyé, amely nem az én népem, értetlen néppel haragítlak meg titeket.”

Isten a pogányok megáldásával és a feléjük irányuló szeretetével a zsidókat akarta féltékenységre provokálni, hogy ők is keressék Istent Jézus Krisztuson keresztül. Amikor látják, hogy Isten milyen nagy mértékben áldotta meg a keresztényeket, és hogy a keresztények mennyire szeretik Istent, akkor féltékenyek lesznek arra, hogy a pogányok részesednek a szövetségből, a kegyelemből, és az áldásból és Isten dicsőségéből.

Az én gyönyörű, okos lányunokám, a legkülönlegesebb angyal, mégis ő okozza nekem a legrosszabb pillanatokat. Mivel tudja, hogy a kisujja köré tud engem csavarni, ki is használja rendesen. Amikor hozzám jön, akkor teljesen független akar lenni, és eljátssza a kis önállósági játékait. De rájöttem, hogy ha a többi unokámmal foglalkozom, akkor ő is mindjárt ott könyököl,

hogy közelebb kerüljön a nagyapához. Tehát, amikor a többiek jönnek hozzám, akkor úgy teszek, mintha valami nagyon érdekes és izgalmas dolgot mutatnék nekik: „Gyertek ide, - mondom nekik - üljtek a nagyapa ölébe! Milyen szépek vagytok ma! Gyertek, hadd emeljelek fel titeket!” Erre azonnal ő is ott könyököl, hogy közel kerüljön, és én nagyon imádom ezt, mert megőrülök érte... De ahhoz, hogy közel kerülhessek hozzá, féltékennyé kell tennem őt.

Pontosan ezt akarja Isten is a zsidókkal tenni, mert ő még mindig szereti őket, annak ellenére, hogy önállósodni akarnak Istentől, a megváltás útját illetően. Ezért megáldd titeket, azt mondja, hogy „Gyertek, legyetek részesei az országomnak, az örömnök, az áldásoknak!” Közben egész idő alatt azt szeretné, ha a zsidók könyökölnének - ami máskor igen könnyen megy nekik -, és ezáltal közel kerülnének Hozzá.

vs. 20-21

Ézsaiás pedig nyíltan beszél, és így szól: „Megtaláltak azok, akik engem nem kerestek, megjelentem azoknak, akik nem tudakozódtak utánam.”

Izráelről viszont így szól: „Egész nap kitértam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé.”

Isten a kegyelmét és a szeretetét nyújtja a pogányok felé, de egész végig kitérve tartja karjait a zsidók felé is, aki visszautasítják Isten útját Jézus Krisztuson keresztül. Azt jelenti ez akkor, hogy Istennek végleg elege van a zsidókból? Nem, a következő fejezetből megtudjuk, hogy Istennek még mindig van terve az zsidók üdvözítésére.